

4

Niekoľko hodín po tom, ako som na pláži zazrel Krištofa, znova sa zjavil.

Tentoraz bez surfu. Bez dáždника.

A bez tela.

No napriek tomu som vedel, že tam bol.

Bolo asi šesť hodín večer. S mojou sestrou Robin sme v obývačke nášho bytu hrali cerealbal. Cerealbal je skvelý trik, ak ste hladní, no do raňajok nemáte čo jesť. Túto hru sme vymysleli, keď sa naše žalúdky dohovárali škvírkáním. *Fiha, dal by som si kúsok salámovej pizze*, zaškvíkal môj žalúdok. A potom jej zaškvíral: *Hej, alebo možno syrový keks s arašidovým maslom*.

Robin má veľmi rada syrové keksy.

Cerealbal je ľahký. Potrebujete len niekoľko drobných

cereálií alebo kúsok chleba natrhany na kúsky. M&M's by boli skvelé, ak nemáte nablízku mamu, ktorá by vám zakázala jesť cukor. No ak nie je tesne po Halloweene, pravdepodobne doma žiadne nemáte.

V mojej rodine okamžite zmiznú.

Najprv si vyberiete cieľ, na ktorý budete hádzať. Miska alebo pohár sú výborné. Nepoužívajte smetný kôš. Lebo tam by mohli byť baktérie. Niekedy používam Robininu šiltovku. Hoci aj tá je pravdepodobne dosť nechutná.

Na päťročné dievča sa strašne potí.

Hrá sa to tak, že hodíte jeden kúsok cereálie a usilujete sa trafiť do vybratého cieľa. Pravidlo je také, že ho nesmiete zjesť, kým sa netrafíte. Musíte sa preto uistiť, že je váš cieľ dostatočne ďaleko, inak svoje zásoby zjete príliš rýchlo.

Trik spočíva v tom, že ak vám tak dlho trvá trafiť do vybratého cieľa, zabudnete na to, že ste hladní. Aspoň na chvíľu.

Ja rád používam vanilkové krúžky a Robin zasa škoricové štvorčky. No keď je kredenc prázdny, nemôžeme si vyberať. To niekedy vraví naša mama.

Ak vám dôjdu cereálie, no stále vám v bruchu vyhrávajú muzikanti, môžete žuť žuvačku, aby ste sa rozptýlili. Keď si ju nalepíte za ucho, môžete ju použiť opakovane. Aj keď stratí chuť, vaše zuby sa prinajmenšom trochu precvičia.

Krištof sa ukázal – alebo sa aspoň *zdalo*, že sa ukázal –,

keď som sa do Robininej šiltovky usiloval trafiť ockovým celozrnným obdĺžničkom. Bol som na rade a trafiť som na prvý raz. Keď som ho išiel vybrať, našiel som namiesto neho fialové želé cukríky.

Najradšej mám fialové želé cukríky.

Dlho som na ne hľadel. „Kde sa tu vzali želé cukríky?“ spýtal som sa po chvíli.

Robin schmatla šiltovku. Chcel som jej ju vytrhnúť, ale potom som si to rozmyslel. Robin je malá, ale neodporúčam vám hádať sa s ňou.

Hryzie.

„To je kúzlo!“ zvolala. Pustila sa do cukríkov. „Jeden pre mňa, jeden pre teba, dva pre mňa...“

„Vážne, Robin. Prestaň žartovať. Kde?“

Robin zhltnula dva cukríky. „Prsň si žomahtáť,“ povedala s plnými ústami, čo som si preložil ako: Prestaň si zo mňa ťahovať.

Aretha, naša veľká miešanka labradora, sa k nám dohnala, aby skontrolovala, čo sa deje. „Ty nedostaneš cukríky,“ oznámila jej Robin. „Si pes, mladá dáma, preto budeš jesť jedlo pre psy.“

No nezdalo sa, že by Arethu zaujímali cukríky. Vetri-la, uši mala natiahnuté k vchodovým dverám, akoby sa k nám blížil hosť.

„Mami,“ zakričal som, „kúpila si želatínové cukríky?“

„Jasné,“ zakričala z kuchyne. „Dáme si ich s kaviárom.“

„Myslím to vážne,“ povedal som a zobral som svoje dva kúsky.

„Len jedz ockove cereálie, Jackson. Budeš kakat' celý týždeň,“ odpovedala.

O sekundu sa objavila v dverách s utierkou v ruke. „Ešte ste hladní?“ Vzdychna si. „Z večere ostalo trochu cestovín so syrom. A máme polovicu jablka, ktorú si môžete rozdeliť.“

„Nie som hladný,“ odvetil som rýchlo. Za starých čias, keď sme doma vždy mali jedlo, som zvykol fňukať, keď nám došli moje najobľúbenejšie potraviny. No v poslednom čase nám dochádza všetko a mal som pocit, že rodičia sa pre to cítili mizerne.

„Máme želatínové cukríky, mami,“ oznámila jej Robin.

„Dobre, v poriadku. Zajtra dostanem výplatu v lekární a po práci sa zastavím v obchode a nakúpim.“

Nepatrne prikývla, akoby si práve niečo vyškrtila zo zoznamu, a vrátila sa do kuchyne.

„Nezješ svoje cukríky?“ opýtala sa ma Robin a omotala si blondavý vrkoč okolo prsta. „Lebo ak chceš, aby som ti spravila veľkú láskavosť, tak ich zjem namiesto teba.“

„Zjem ich,“ poviem. „Len nie... teraz.“

„Prečo nie? Sú fialové. Tvoje najobľúbenejšie.“

„Najprv o nich musím popremýšľať.“

„Si divný, braček,“ odvetila Robin. „Idem do svojej izby. Aretha sa chce hrať na módnu prehliadku.“

„O tom pochybujem,“ povedal som. Pridržím želatínový cukrík proti svetlu. Vyzerá neškodne.

„Najviac sa jej páčia klobúky a ponožky,“ povedala Robin a odišla aj so psom. „Však, miláčik?“

Aretha pokrútila chvostom. Vždy sa dala na všetko nahovoriť. No ako odchádzala s Robin, pozrela sa ponad plece na okno a zaskučala.

Podišiel som k oknu a vykukol som von. Pozrel som sa za gauč. Otvoril som skriňu na chodbe.

Nič. Nikto.

Žiadne surfujúce kocúry. Žiadny Krištof.

Nikomu som nepovedal, čo som videl na pláži. Robin by si myslela, že si z nej robím dobrý deň. Mama s ockom by spravili jednu z dvoch vecí. Buď by sa vydesili a strachovali sa, že som sa zbláznil, alebo by považovali za milé, že trávim čas so svojím starým vymysleným kamarátom.

Očuchal som želatínové cukríky. Voňali dobre, nie celkom hroznovo. Vyzerali ako skutočné. Zdali sa byť skutočné. A moja skutočná malá sestra práve dva zjedla.

Prvé pravidlo pre vedcov znie takto: Pre každú vec jestvuje logické vysvetlenie. Len som musel prísť na to, čo to vysvetlenie je.

Možno želatínové cukríky neboli skutočné a ja som len bol unavený alebo chorý. Možno som bláznil.

Siahol som si na čelo. Nanešťastie sa nezdalo, že by som mal horúčku.